ویژه‌نامه اولین همایش بهداشت در آموزه‌های پیامبر اعظم (ص)

مجله دانشگاه علوم پزشکی رفسنجان

دوره ششم، زمستان ۱۳۸۶، ۶۶-۶۱

روش‌های پیام‌رسانی بهداشتی در روایات پیامبر اکرم (ص) و امامان معصوم (ع)

حجت‌الاسلام جعفر رفیعی^۱

دریافت مقاله: ۸۶/۴/۱۳ ارسال مقاله به نویسنده جهت اصلاح: ۸۶/۷/۴ دریافت اصلاحیه از نویسنده: ۸۶/۹/۱۰ پذیرش مقاله: ۸۶/۱۰/۱۹

چکیده

زمینه و هدف: دین مبین اسلام، دین توجه به بهداشت و پاکیزگی بوده و بر کیفیت پیام‌رسانی بهداشتی تأکید دارد. مقاله حاضر، روش‌های مؤثر پیام‌رسانی بهداشتی موجود، در روایات پیامبر اکرم (ص) و ائمه معصومین (ع) را مورد بررسی قرار داده است.

مواد و روش‌ها: در این مطالعه، که به روش مروری کتابخانه‌ای انجام شده است، کلیه کتب در خصوص احادیث طبی و بهداشتی با جستجوی اینترنتی، تعیین و با توجه به مرجع بودن کتب، ابواب مربوط به مطالعه حاضر و احادیث مورد نظر، استخراج گردید و نتایج بر اساس موضوع مطالعه، مورد تحلیل قرار گرفت.

یافته‌ها: روش‌هایی که دین مبین اسلام و روایات، از آن سود جست‌ه‌اند در ابواب با پنج محور: ۱- نامگذاری عوامل مخرب بهداشت و سلامتی تحت عنوان شیطان ۲- توجه به بهداشت، به عنوان مقدمه‌ای جهت حضور در پیشگاه خداوند متعال و جلب دوستی خدا، پیامبر و ائمه، و رسیدن به ثواب الهی ۳- معرفی بهداشت به عنوان عامل فزونی دهنده روزی و برطرف کننده فقر ۴- درج پیام‌های بهداشتی، تحت عنوان سنت رسول خدا (ص) و امامان معصوم ۵- بیان نیکوی علت، فلسفه و تفهیم دستورات اصولی بهداشتی به پیام‌گیران بهداشتی، می‌باشد.

نتیجه‌گیری: مبلغین اسلامی در کنار تبلیغ عقاید، احکام و اخلاق اسلامی، می‌بایست روایات بهداشتی و اصول آن را، در پیام‌رسانی خود بگنجانند و دست اندرکاران امور بهداشتی، نیز از زبان مؤثر روایات در امر مهم تبلیغ، بهره‌گیرند تا کیفیت امر بهداشت ارتقاء یابد.

واژه‌های کلیدی: پیامبر (ص)، ائمه (ع)، سلامت و پیام بهداشتی

مقدمه

این صفات منفی، عدم توجه به بهداشت و طهارت ظاهری و باطنی بود. در جهان آن روز، به بهداشت تغذیه، لباس، محیط زندگی و وسائل زندگی، کوچک‌ترین توجهی نمی‌شد. حضرت علی علیه السلام در خطبه ۲۶ نهج البلاغه، در مورد وضعیت

پیش از ظهور اسلام، جهل بر جهان، به طور عام و بر منطقه شبه جزیره، به طور خاص حاکم بود. این خصوصیت زشت، صفات منفی دیگری را هم، به ارمغان آورده بود. یکی از

۱- (نویسنده مسئول) عضو هیأت علمی گروه معارف، دانشگاه علوم پزشکی شهید بهشتی